

exteriors

El pla de Banyeres

Text i foto > **ADRIÀ PUJOL I CRUELLS**

La publicitat i els documentals ens han excitat les retines tot presentant-nos paratges i ciutats d'una bellesa indescriptible, d'un exotisme radical —d'un xaronisme engavanyador.

Passada la Segona Guerra Mundial, el mercat va empescar-se la classe mitjana i a dins de cada classemitjà hi va plantar un petit turista. Un cop florit, el va regar amb imatges de ruïnes imperials, li va omplir el cap de gastronomies inversemblants; els volcans i els deserts, els grans rius del planeta, oceans, illes, metròpolis i praderies es van convertir en desitjos que, un cop acompanyats, marcarien una variant de l'èxit personal en aquesta vall de misèries. El resultat és que si el classemitjà no pot anar de tant en tant a la quinta forca, s'enaïgua, pensa que no ha triomfat. Quan les seves escapades no són proporcionals a la grandiloqüència de les fotografies de les revistes, aquest ciutadà sent que perd pistonada. Acaba les vacances de radi curt i el neguit se'l menja de viu en viu tot pensant si l'any vinent podrà, aquest cop sí, immortalitzar-se als palaus remots, retallar-se contra els horitzons de la fi del món.

Les petites escapades quotidianes, dels dies de cada dia, no surten a les revistes ni als documentals, però engreixen tota una altra concepció del lleure associat als paratges singulars. En aquest sentit, a tocar de les Gavarres pel cantó de Sant Sadurn de l'Heura hi ha un indret extraordinari, discret i apartat: el pla de Banyeres. Sortint del poble i agafant la carretera de Santa Pellaia que porta a Cassà de la Selva, ben aviat es passa per una petita, petitíssima, planúria, tot just abans de començar a ser-

penjar amunt per una de les rutes més boniques del país. De la carretera estant només es veuen uns prats i una pineda geomètrica, però si trenquem a mà esquerra, en direcció als Metges, per la pista de terra, el pla de Banyeres agafa consistència, entitat.

És un lloc fenomenal.

Com tots els paratges que paguen la pena, aquest és únic, però la singularitat no li prové de l'exageració humana o del caprici històric, sinó de la modèstia geològica, de la simplicitat botànica, de l'honestat que tenen les petites coses ben disposades. El passavolant hi trobarà un tram del Daró emboscats, tot un seguit de pedres planes, llimades per l'aigua, i, si ha plogut, tres o quatre gorgs senzills. Pins, suros, sotabosc gavarrenc pur, un parell de fonts, restes de molins i preses que encara funcionen, la sensació d'estar amagat de tot-

hom i alhora a tocar de casa, el pla de Banyeres és estimat per la gent del rodal pel que té d'íntim, d'ordenat sense ostentació, de modelat per la tranquil·la progressió del temps i de la gent.

Aquí s'hi fan espàrrecs, cargols i bolets; això vol dir menjar de quilòmetre zero. I fontades i passejades, que volen dir lleure de qualitat sense els escarafalls del trofeu fotogràfic.

Per acabar, fem nostres les paraules del músic Sanjosex quan canta les beutats del Baix Ter: «en aquí res no hi desentona».

Aquí s'hi fan espàrrecs, cargols i bolets; això vol dir menjar de quilòmetre zero